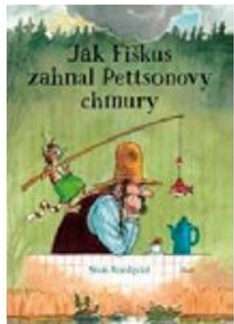

JAK FIŠKUS ZAHNAL PETTSONOVY CHMURY

Vydavatelství Host má u mě velký červený puntík. Knížka *Jak Fiškus zahnal Pettsonovy chmury* mě rozesmála a zahnala i mé chmury.

Fiškus je kotě hodně podobné mému jezevčíkovi, úplně stejně mi hodí pod nohy plyšáka a začne vyvádět tak, že není možné udělat nic jiného než to, co on chce. Děda Pettson je starý farmář a jednoho dne se probudí bez nálady, smutný a taky trochu naježený. Kotě je ale plné elánu a tuze si potřebuje hrát. Blbne vlastně úplně stejně, jako blbnou děti, když na ně rodiče nemají čas. Houpe se na židli, upíjí dědovi kafe

a dělá všechno proto, aby ho donutil dojít pro rybářský prut. Dokonce předstírá zranění, aby se děda musel zvednout ze židle a šel mu pomoc vytáhnout tlapku zpod

dřeva. Fiškus je vlastně takový malý dareba, se kterým se děti hned ztotožní a rodiče mohou při čtení říkat: „Vidíš, takhle taky zlobíš.“ A dítě najednou v tom zlobení není samo. Rodiče uvidí v dědovi sami sebe, utahané z práce, toužící po chvíli samoty, ale s nezbedou za zády. Nezbeda má své potřeby a ty je třeba ukojit nebo se z domu stane kůlnička na dříví. Kdo už doma nemá malé děti, ale jen zvířátko, ví, o čem mluvím.

Je tu další opravdu vynikající knížka pro děti i pro dospělé. Autor **Sven Nordqvist** má na fotce klučíčí trochu zasněný úsměv, s nímž určitě knihu psal. Chci také zmínit opravdu moc hezký překlad Jany Chmury-Svatošové. Vystudovala na Karlově univerzitě angličtinu a švédštinu a je také spoluautorkou česko-švédského slovníku. A rozhodně musím pochválit nádherné ilustrace, protože dospělí, kteří čtou dětem, se nikdy nevyhnou větě: „Ukaž, jak to vypadá“. A v téhle knize je nejen co číst, ale i co prohlížet a ukazovat.

JARMILA SKOPALOVÁ